

STEFANIE

I Mats hus var der seks soverum og en kælder. Beliggenheden på en klippegrund lige ud til havet gjorde det ekstra nemt for ham at passe sit erhverv som fisker.

Båden desinficerede han for spor af mig, efter han havde lagt bandage omkring mine nyvaskede sår og anvist mig et værelse at sove i. Jeg vågnede badet i sved, når jeg var lige ved at falde i søvn. Det var først, da solgryet rejste sig og gennemborede værelset med stråler af lys, at mine øjne lukkede sig i og forblev lukkede i tolv timer.

I de følgende uger havde jeg en sort mur inden i mig, som jeg ikke kunne trænge igennem. Indslagene i nyhedsprogrammer, hvor mine forældre trådte frem på skærmen og appellerede en eventuel kidnapper til at lade mig gå, vækkede hverken gode eller dårlige erindringsspor. Minderne om, hvad der skete den nat, hvor Mats fandt mig, var så dybt begravet i mit sind, at det ikke nyttede noget at prøve at hente dem frem til min bevidsthed. Jo mere jeg forsøgte, jo mere trak muren sig ned over mig.

Mats viste sig at reagere på en måde, som jeg egentlig godt vidste var foruroligende, men som jeg ikke turde at gå imod. For tænk nu, hvis han havde ret?

Han ville under ingen omstændigheder høre tale om at kontakte politiet og lade dem bringe mig hjem til min familie i Danmark. Ifølge Mats logik kunne min familie have udtænkt en plan om at bortskaffe mig i Sverige, mens jeg var på lejrtur, så det på den måde fremstod, som om mine familiemedlemmer ikke havde noget at gøre med min forsvinden.

Ja, han var langt ude, og jeg fik associationer til noget med en paranoid eneboer. Han var sky over for alle andre mennesker end mig. Han havde været enebarn og som syvårig mistet sine forældre i en trafikulykke. Som barn i myndighedernes varetægt var han røget ind og ud af insti-

tutioner og plejefamilier. Der var ikke noget at sige til, at han havde udviklet mere end en almindelig form for mistillid over for mennesker. Jeg burde derfor heller ikke lytte til ham. I stedet burde jeg tage bussen hen til politistationen og fortælle dem, at jeg var Stefanie Schmidt, pigen, der var forsvundet fra øen Höga.

Men jeg kunne ikke, for skrækken sad stadig i mig. En unævnelig angst for, at *det* ville ske igen. *Det*, som jeg ikke kunne huske, hvad var, men som alligevel sad i mig.

Vi farvede mit hår sort og klippede det i en kort frisure. Mats fik lavet falske papirer til mig.

Som 16-årig blev jeg tilmeldt en gymnasieuddannelse under navnet Katrine Larsson. Mats fortalte folk, at jeg var hans datter, og at min bosniske mor var død, hvorfor jeg var flyttet til Sverige for at bo hos ham.

Når jeg i de næste år fik nogle erindringsglimt fra mit liv, fra før jeg druknede og blev genoplivet, fortalte jeg om dem til Mats og tryglede om at måtte stå frem med min rette identitet. Men han svarede altid noget i retning af det samme.

De har forsøgt at dræbe dig, Stefanie.

Hvis det ikke var for mig, lå du som en sild i vandet og var ædt op.

Du vender ikke tilbage til de mennesker, for du kan ikke stole på dem.

Det er ikke noget problem, at du opholder dig her hos mig.

Dit liv er fuldt af glæder foran dig.

Her har du det så godt.

Sverige er et venligsindet land.

Senere, langt senere, da jeg boede i Göteborg med min datter og arbejdede som sygeplejerske på en privat lægeklinik, der gav mig en løn, der uden problemer kunne forsørge os begge, begyndte erindringsglimtene at tage til.

Først huskede jeg min døds kamp, fra da jeg druknede i Kattegat.

Dernæst vældede der en masse hukommelsesspor frem fra min barndom.

Oplevelser med min familie.

Juleaftener.

Fødselsdage.

Konfirmation.

Skoledage.

Edgar og Jannik.

Timerne op til, at jeg endte i havet.